

der her er sket. Det ærede Medlem vil nu gerne lægge sin Valgagitation til Rette mod os, fordi vi ikke skulde være Monarkister. Han mente, at det Program, vi opstillede: demokratisk Republik, Ætkammersystem og Valgrettens alvorlige Nedsættelse var af en saadan Art, at det skulde nok skræmme og forskrække Vælgerne. Jeg maa erindre det ærede Medlem om, at det er vort gamle Program, det er Socialdemokratiets Program gennem 50 Aar. Der findes ikke en Tøddel deri, der er ny. Det var ogsaa vort Program, da det ærede Medlem og hans Parti gik til Valg Arm i Arm med os, og da det ærede Medlem udvekslede Skrivelser med vort Partis højt ansete, nu afdøde Formand P. Knudsen om, hvorledes Socialdemokratiet og Venstre i Fællesskab bedst kunde komme Grundlovsbryderne her i Landet til Livs. Vi var et demokratisk, republikansk Parti, fordi det var vort Program, og det Program staar vi ved den Dag i Dag. Den Gang, da det ærede Medlem gik frem Haand i Haand med os mod Grundlovsbryderne, mod Forfatningsbruddet, saa han godt, hvad det var for en farlig Ting for Kongen at række blot den mindste Finger til noget saadant. Han indsaar godt, at det kunde blive farligt for Monarkiet. Han holdt her i Tinget den 11. Oktober 1892 — det er en Del Aar tilbage — en Tale mod Estrupiatet, hvori han sagde: „Dette Ministerium har ved sit Regimente rystet noget af den Kærlighed, som Menigmand hidtil har haft for Kongen. Det Forhold tror jeg, jeg kan sige med fuld Sandhed“. Hvad sagde Højre den Gang? (En Stemme: Det ved jeg ikke). Saa ved jeg, hvad Højrepressen den Gang sagde om det ærede Medlems Tale d. 11. Oktober 1892, hvor han udtalte, at Statskuppet havde rystet Menigmands gamle Kærlighed til Kongen. Højre sagde: J. C. Christensen staar i Folketinget og truer Kongen, J. C. Christensen staar i Folketinget og bebuder Republik, og paa den Maade vil han skræmme Kongen til at give Ministeriet Estrup Afsked. Det sagde hele Højrepressen den Gang, nøjagtig det samme, som hele Venstrepressen nu siger. Den Gang sagde Højre det mod Venstre, nu siger Venstrepressen det mod Socialdemokratiet.

Det ærede Medlem mindede om Toget i 1848 og mente — det var Summen af hans Tale paa det Punkt —, at Toget forleden med Københavns Borgerrepræsentation i Spidsen nærmest var en Karrikatur af, hvad der skete i 1848. Det ærede Medlem overværede vist ikke det Tog i Lørdags; han kan altsaa ikke kende noget

til det undtagen gennem forvrængede Skildringer i den reaktionære Presse. Alle, der overværede Toget, enten ved selv at deltage i det eller ved at se det, bevidner, at det var af mægtigt Omfang og af stor Værdighed. (*Fraenkel*: Ikke alle, der saa det, for jeg saa det ogsaa tilfældigvis, og jeg mener det ikke.) Ja, der er jo nogle, der har saadanne Øjne — det sete afhænger jo af Øjnene, der ser —, at man ikke kan stole paa dem; men der foreligger mangfoldige Vidnesbyrd for det, jeg har sagt. Men nu Martstoget i 1848 — hvorledes skildrede den daværende reaktionære Presse dette Tog? Fuldkommen saaledes, som Højre- og Venstrepressen skildrer Folketoget til Amalienborg forleden. Og det Ministerium, som blev Udgangen af Martstoget, kaldte man for Gadens Ministerium. Forholdene forandrer sig ikke i saa Henseende; Reaktionen er sig selv lig alle Tider; den beklædes kun og forsvares kun af forskellige Partier og forskellige Personer. Den Gang var det gennem de reaktionære fra Enevældens Tid; nu er det Venstre, der er blevet reaktionært.

Ja, dermed skal jeg endnu en Gang anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Jessen: Det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) udtalte, da han før havde Ordet, at det aldrig vilde falde Arbejdsgiverne ind under en Lockout at opretholde Levnedsmiddelforsyningen for nogle af Befolkningen, men nægte den overfor andre. Denne Udtalelse er for mig et Bevis paa, at det ærede Medlem enten i Øjeblikket har været tankeløs, eller at han ikke ved, hvad en Lockout tilsigter. En Lockouts Formaal er netop at afskære visse Dele af Befolkningen ikke blot fra Levnedsmiddelforsyningen, men fra overhovedet at kunne eksistere, derved at man berøver dem deres Indtægt, den eneste Mulighed, de har for at kunne købe Levnedsmidler, hvorimod Overklassen, Kapitalisterne, under en Lockout fremdeles kan købe deres Levnedsmidler og fremdeles kan købe alt, hvad de har Brug for. Det ærede Medlem maa altsaa indrømme, at Lockouten i selve sit Væsen netop har til Formaal at afskære nogle Dele af Befolkningen deres Levnedsmiddelforsyning, men opretholder den for andre. Det ærede Medlem kan, naar han vil tænke sig om, ikke komme bort fra, at det netop er Mening, og derfor skulde han ikke have brugt den Udtalelse, som han brugte.